

mžiky tisíců bytostí, načež ponurý holografický záznam zablíkal a zmizel. Na chvíli zavládlo tísnivé ticho.

Jediové vždy dodržovali zásadu osobní neangažovanosti, která jim dobře sloužila. Přesto jen malá část veřejnosti chápala, že zatímco specifické, osobní závazky jako milostné vztahy nebo rodina jim jsou zapovězeny, na podléhání soucitu nic špatného není. Každý život byl vzácný dar, a když jich bylo tolik zahubeno takovýmto způsobem, Jediové cítili bolest v Síle stejně jako ve svých srdcích.

Konečně se pohnul mistr Yoda, maličký, ale neobyčejně mocný předseda Rady Jediů, a ztěžka vzdychl. „Hluboce zarmoucení jsme všichni při pohledu na utrpení tolika nevinných,“ pravil. „Ta mladá dívka nakonec nejvíce odvahy projevila. Zapomenuta nebude ona ani její lid.“

„Doufám, že jí její odvaha ulehčila poslední chvílky,“ podotkl Kenobi. „Mahranové si toho cení. Ona spolu s ostatními jsou nyní sjednoceni se Sílou. Ale nic si nepřejí více, než aby tato tragédie byla poslední, kterou si válka vyžádá.“

„To my všichni, mistře Kenobi,“ ozval se mistr Mace Windu. „Bohužel si nemyslím, že se nám toto přání v dohledné době splní.“

„Podařilo se některé lodi s cestujícími uniknout?“ zeptal se Anakin Skywalker. Kenobi mladíka, stále ještě jenom rytíře Jedi, požádal, aby ho doprovázel na toto shromáždění, a tak mohl Anakin stát za Kenobiho křeslem.

„Nikdo neohlásil se,“ řekl tiše Yoda. „Ale naděje vždy zůstává.“

„Při vši úctě, mistře Yodo,“ namítl Anakin, „Mahranové potřebovali víc než *naději*. Potřebovali naši pomoc a to, co jsme jim byli schopni poskytnout, zjevně nestačilo.“

„A naneštěstí nejsou jediní, které jsme byli nuceni odbýt,“ dodal Windu.

„Už téměř tři standardní roky zuří tato válka,“ pravil Plo Koon, keldorský člen Rady. Jeho hlas zněl zastřeně kvůli masce,

kteřou měl nasazenou přes ústa a nos a kterou bytostí jeho druhu musely v této atmosféře nosit. „Stěží spočítáme bytí jen přibližné množství padlých. Ale tohle –“ Zavrtěl hlavou.

„A to vše kvůli ctižádosti a špatnosti jednoho člověka,“ mínil Windu.

„Pravda je, že Dooku je vůdce separatistů,“ řekl Kenobi. „A nikdo nepopírá, že je jak ctižádostivý, *tak* špatný. Ale rozhodně nejedná sám. Souhlasím, že by Dooku měl být učiněn odpovědným za každého mrtvého v této válce, osobně však všechny nezabil.“

„Jistěže ne,“ souhlasil Plo Koon, „ale je zajímavé, že používáš takřka stejné argumenty jako Dooku. On dává vinu za oběti jednoznačně nám.“

„Lež to je,“ konstatoval Yoda a odmítavě mávl ručkou. „Pošetilé od nás bylo by, kdybychom tomu bytí jen na okamžik sluchu dopřáli.“

„Opravdu, mistře Yodo?“ opáčil Windu a ostře na něho pohlédl. Jako starší člen Rady byl jedním z mála, kteří si dovolili zpochybňovat mistra Yodu. Kenobi zvedl obočí.

„Jak to myslíš, mistře Windu?“ otázal se Yoda.

„Skutečně Jediové prozkoumali všechny možnosti? Nemohli jsme tuto válku ukončit dříve? Nemohli bychom ji ukončit hned teď?“

Kenobi pocítil mravenčení na zátylku. „Mluvme jasně,“ vyžval ho.

Windu se rozhlédl po svých společnících. Vypadal, jako by vážil slova. Nakonec promluvil.

„Mistr Kenobi má pravdu – Dooku nemohl provést všechno sám. Následují ho miliardy. Zároveň ale trvám na svém stanovisku – tato válka je dítětem Dookua. Ti, kdo ho následují, následují *jeho*. Každý hráč je ovládán hrabětem; nitky všech spiknutí vedou k němu.“